

Budeme víc než v pořádku, ujišťuju se Jackovým slibem. Společně zvládneme—

Stádo ovcí projde, a jak se usazuje soumrak, na druhé straně silnice se objeví postava.

Má na sobě tmavé kulaté brýle, které zcela zastíňuje jeho plešatá mozkovna, přidělaná šrouby ke zbytku hlavy. Zatímco se plouží za ovce, jeho kolečkové křeslo vrní a muž mává dlouhou pastýřskou holí, aby je nasměroval do bran. Přitom si mumlá něco o zdravotně nevhodných pracovních podmínkách.

Končetiny mi ztuhnou strachem tak, až mám pocit, že zarůstám do země. Plíce se mi stáhnou. Hrdlo jako bych měla zauzlované. Vzdálené pobrukování lampáře teď zní zlověstně, jako hrozivé bzučení cikád.

A v duchu si říkám, zda mé noční můry vůbec někdy odešly, protože jedna z nich je nyní přímo přede mnou.

2

Když jsem naposledy čelila doktoru Finkelsteinovi, bylo to s hlavou vztyčenou a se lvím řevem srdci. Protože jsem po mnoha letech porazila svého mučitele. Byly doby, kdy jsem neznala jiný život, než který jsem trávila jako jeho pomocnice. Potila jsem se nad vroucími hrnci dýňovo-čočkové polévky v jeho kuchyni. Ometala jsem pavučiny v jeho laboratoři. Podstrkovala mu do jídla uspávací ručičku zlomocný, abych se mohla vyplížit ven do města. Myslela jsem si, že jsem pro něj jako dcera, stvořená z nespočetných částí na jeho laboratorním stole. Ale nikdy jsem nebyla jeho. Můj skutečný život začal tady, ve Městě snů.